இலத்தீன் படிப்பது வழக்கம். உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு வந்து என்முன் நின்றார். ''தம்பி, என் வாழ்க்கை ஆண்டவனைத் தூற்றுவதிலேயே கழிகிறது. என்ன செய்வது, மனம் அமைதியடையவில்லை; இச்சொற்கள்தான் ஆறுதல் "a broken and a contrite heart O God thou will not despise' (Psalms 51-57)

என்று சொல்லிக் கொண்டு அருகிலிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தார். பின்னர், அவ்விவிலிய நூல் சொற்றொடரின் அருமையை எல்லாம் எடுத்துக்கூறி'' பார், இந்த ஒரு சிறுதொடர் உள்ளத்தை எவ்வாறு அமைதி செய்கின்றது; இத்தகைய அரிய வாசகங்கள் நம் தமிழில் இல்லையே'' என்றார். நான், உடனே அவர் கூறிய விரிவுரைகளுக்கெல்லாம் பொருத்தமானதும், இனிய எளிய சொற்களாலானதுமான **''ஏசினும், யான் உன்னை ஏத்தினும், என் பிழைக்கே குழைத்து வேசறு வேனை விடுதி கண்டாய்''** என்னும் திருவாசகத் தொடரைக் கூறி, திருவாசகம் என்றால் என்ன என்பதையும், மாணிக்க வாசகர் யார் என்பதைப்பற்றியும் விளக்கமாகத் தெரிவித்தேன். மனம் மகிழ்ந்தார். ''அருமையாக இருக்கிறது; இதுகாறும் தெரிந்து கொள்வதற்கியலாது போயிற்று; இனியும் தெரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பில்லை; அதனால் குறையில்லை; நீ ஒவ்வொரு நாளும் திருவாசகத்தில் ஒரு பாட்டை வாசித்துச் சொல்'' என்று சொன்னார். அவ்வாறே, நானும் சிலநாள் சொல்லி வந்தேன். சில ஆண்டுகள் கழிந்தன. அவர் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார். காணச் சென்றேன்; ஆவி அகத்ததோ புறத்ததோ என்ற நிலையில் படுத்திருந்தார். என்னைப் பார்த்ததும், ''தம்பி அதிகம் பேசுவதற்கில்லை; நீயும் என் நலத்தைப் பற்றி ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம். காலத்தை வீண்போக்காது திருவாசகத்தில் ஒன்று சொல்'' என்றார். நானும் மிகவும் தளர்ந்த குரலில்

மா வடு வகிர் அன்ன கண்ணி பங்கா! நின் மலர் அடிக்கே
கூவிடுவாய்? கும்பிக்கே இடுவாய்? நின் குறிப்பு அறியேன்;
பா இடை ஆடு குழல் போல், கரந்து பரந்தது, உள்ளம்,
ஆ: கெடுவேன்; உடையாய்! அடியேன் உன் அடைக்கலமே.

என்ற செய்யுளைப் பாடினேன். ''போதும், அந்தத் தாளை எடுத்துப் பெரிய எழுத்துக்களில் 'மலர் அடிக்கே கூவிடுவாய் அடியேன் உன் அடைக்கலமே' என்பதை மட்டும் எழுதிக் கொடு'' என்றார். அவ்வாறே செய்தேன். அத்தாளை வாங்கி அருகே வைத்துக் கொண்டார். ஒருமுறை என்னைப் பார்த்தார். ''நீ போகலாம். இனி வரவேண்டியதும் இல்லை'' என்று கூறிவிட்டுக் கண்ணை மூடிக் கொண்டார். இனி எழுத என் மனம் வருந்துகின்றது. மறுநாள் அவர் இல்லை.''

மேற்கண்ட செய்யுள் மணிவாசகப் பெருமானின் அடைக்கலப் பத்து எனும் பாடலில் வருகிறது. பக்கங்களைத் திருப்பி, அந்தப் பாடலை அடைந்து படிக்கத் தொடங்கினேன். படிக்கப் படிக்க மணிவாசகப்

பெருமானுடைய அருள் அனுபவத்தின் எல்லையற்ற அகலமும், ஆழமும், அதற்குக் காரணமாக இருந்த இறைவனின் பெருமையும் என் உள்ளத்தில் எங்கோ ஓரிடத்தில் பதியத் தொடங்கின.

"ஆரறி வார்எங்கள் அண்ணல் பெருமையை
ஆரறி வார்இந்த அகலமும் நீளமும்" **(திருமந்திரம் - 95)**

என்றார் திருமூலர்.

மணிவாசகப் பெருமான் இந்த அகலத்தையும், நீளத்தையும், ஆழத்தையும் தனதாக்கிக் கொண்டவர். எனவே, அந்த ஒப்பற்ற அருளாளர் **"அடியேன் உன் அடைக்கலமே"** என்று பாடினால் இறைவனும் அவரும் விவரிக்கவொண்ணாத நிலையில் ஒன்றிப் போனார்கள் என்பதே பொருளாகும். அடியேனைப் போன்றவர்கள் தொலைதூரத்தில் நின்று அந்தக் காட்சியைப் பார்க்க முயலுபவர்கள். மாணிக்கவாசகர் சிவனருள் பெற்றார். **"சிவனவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்"** (சிவபுராணம்). சிவனிடம் அபயம் புகுந்தார். **"அடியேன் உடையாய் உன் அடைக்கலமே"**. தன்னை இழந்தார். **"கொண்டது என்தன்னை"**. இறைவன் அவரை ஆட்கொண்டான். தன்னையும் காட்டிக் கொண்டான். பிறவிக் கடலிலிருந்து அவரை மீட்டுக் கொண்டான்.

"காட்டாதன எல்லாம் காட்டி, பின்னும்
கேளாதன எல்லாம் கேட்பித்து, என்னை
மீட்டேயும் பிறவாமல் காத்து, ஆட்கொண்டான் -
எம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை - தானே!" **(திருச்சதகம்)**

இது என்ன விந்தை? நம்மைப் போன்றவர்கள் உலக விஷயங்களில் சிறிய சாதனை புரியும்முன்னரே பெருமை கொள்கிறோம், இறுமாப்பு அடைகிறோம். மக்கள் தம்மைப் போன்றவர்கள் இல்லையென்று உலகெங்கும் பறைசாற்றிக் கொள்கிறார்கள். எந்தச்சிறிய சாதனைக்கும் மூல காரணமாக இறை அருள் வேண்டுமென்பதை உணர்ந்து கொள்வதில்லை. அந்த நேரங்களில் இறைவனைப் பற்றிய எண்ணமும் தோன்றுவதில்லை.

மணிவாசகப் பெருமான் ஒரு ஒப்பற்ற அருளாளர் அல்லவா. அவருடைய உள்ளத்திலே தோன்றும் எண்ணங்கள் வேறு. தேவர்களும் அறியாத தேவ தேவன் தன்னை அடியனாக்கி, அச்சம் தீர்த்து, ஆட்கொண்டு உள்ளம் புகுந்த பாங்கினை எண்ணிப் பார்க்கின்றார். இறையமுதம் ஊறிய உள்ளம் கரைகின்றது. தன்னையும் ஒரு பொருளாகக் கருதி இறைவன் ஆட்கொண்ட தன்மையைப் பற்றி நினைந்து வியக்கின்றார். ஏன்? தனது சிறுமை, இறைவனது பெருமை ஆகிய இரண்டும் அவருடைய எண்ணங்களில் மாறி மாறித் தோன்றுகின்றன. **"சிவன் எம்பிரான் என் சிறுமை கண்டும் என்னை ஆண்டு கொண்டான்"** என்று கூறிக்கொண்டு, தனக்குத் தகுதியில்லாதபோதிலும், இறைவன் தன்னை ஆட்கொண்ட

பெருமையை மீண்டும் மீண்டும் நினைந்து பார்க்கின்றார். சீவர்களின் சிறுமையைக் கண்டும் அவர்களை ஆட்கொள்ளுதல் இறைவனின் இயல்பாகும். ஆனால், தனது சிறுமையை உணர்ந்து கொள்வது சீவர்களின் இயல்பாகாது. சிவ்னது அருள் பெற்ற பின்னரே உயிரானது இந்த நிலையை அடைய முடிகின்றது. மணிவாசகப் பெருமான் இறைவனுடைய அருளாற்றலைத் தன்னுள் உணர்ந்து கொண்ட காரணத்தினால், தன்னைச் சுட்டெரித்துக் கொண்டு இறை ஒளியில் கலந்து, தனது உண்மை நிலையைத் தெரிந்து கொண்டு இறைவனுக்கு எவ்வாறு நன்றிக்கடன் செலுத்துவது என்று வியந்தவண்ணமாகத் தனது சிறுமையை வலியுறுத்துகின்றார்.

சிறுமை என்றால் என்ன? **''வெறுப்பனவே செய்யும் என் சிறுமையை''** என்றார் மணிவாசகப் பெருமான். விரும்பத்தகாதவற்றைச் செய்யத் துணியும் சீவர்களின் இயல்பினை இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார். உடலைச் சார்ந்த புலன்களும், உட்கருவிகளும் எல்லா வேளைகளிலும் உள்ளத்தைப் புறத்தே அழைத்துச் செல்லுகின்றன. புலன்வழி சார்ந்து, பொருள்களையும், இன்பத்தையும் விரும்பி அவற்றில் ஈடுபடுவதே உயிரின் இயல்பாகத் தோன்றுகிறது. உடல் இயற்கையின் வலிமை பெரிது. அதனால் ஏற்படும் ஆசாபாசங்கள் மிக்க வலிமையுடன் உயிரை ஒருவித மயக்கத்தில் ஆழ்த்துகின்றன. மண், பெண், பொன் என்று உருவகம் கொடுத்து மக்கள் தங்களது சக்திகள் முழுமையும் வீணாகும்வண்ணம், இன்பங்களையும், துன்பங்களையும் மேலும் மேலும் சேர்த்துக் கொள்கின்றனர். உண்மையில் புலன்கள் மக்களுக்கு வஞ்சனை புரிந்து வருகின்றன என்பதை உணர்ந்து கொள்வதில்லை.

''மாயக் குழியில் விழுவர் மனை மக்கள்
பாசத்தில் உற்றுப்பதைக்கின்றவாறே''

என்றார் திருமூலர்.

உடலும் அதனைச் சார்ந்த அனுபவங்களுமே உயிரைத் தன்வசப்படுத்தி, அடிமையாக்கி, வேறொன்றையும் அறியவிடாத வகையில் கட்டுப்படுத்திவிடுகின்றன. புறக்கண்களே பார்க்கின்றன. அகக்கண்கள் மூடிக்கிடக்கின்றன. அந்த நிலையில் செய்வதெல்லாம் வெறுப்பனவே ஆகும்.

எனது அற்பத்தனத்தால் வெறுப்புண்டாகும்படி காரியங்களைச் செய்து வருகின்றேன் என்கிறார் மாணிக்கவாசகர். மாசு பட்ட மனமும், பரம்பொருளை அறியாத கல்வியும் தகாதவற்றைச் செய்ய ஏதுவாக நிற்கின்றன. நான் என்கிற உணர்வு இறை அனுபவத்திற்குத் தடையாகிறது. மனமோ துன்பக்கடலில் அகப்பட்ட தோணிபோல் தவிக்கிறது. வினைகள் கடல் போல் வளர வளரப் பல பிறவிகள் எடுக்கவும் நேரிடுகிறது. உலகக்காட்சியில் ஈடுபட்டுத் தவிப்பதை **''வெகுளி வலையில்**

அகப்பட்டுப்புரள்வேனை'' என்கிறார் மணிவாசகர். புறப்பற்றுகளில் ஆழ்ந்து கிடப்பதற்குக் காரணம் எனது என்கின்ற உணர்வு. அந்த உணர்வினை நீக்காமல், பிறவிப் பெருங்கடலில் மூழ்கி, வினைகளைக் கூட்டி, மேலும் மேலும் துன்பப்படுவதை **''வன்மத்து இட உடைந்த தாழியைப் பாவு தயிர்போல் தளர்ந்தேன்''** என்றார். அறியாமை இருள் பரவியிருக்கும் உள்ளம் இறைவனைக் காண இயலாமல் தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்கின்றது. இந்த நிலையில் புரியும் செயல்களெல்லாம் வெறுப்பனவே ஆகும்.

உயிருக்கு நன்மை தருவதைப்பின்பற்றாமல் தீமையைக் கொண்டு சேர்க்கும் காரியங்களிலே ஈடுபடுவதே சிறுமையாகும். இந்தத் தீமைகளால் உயிரானது அல்லல்பட்ட நிலையில் வாழ்நாட்களை வீணடிக்கின்றது. பிறவி என்கிற பெருங்கடலிலே நீந்தும் நிலை அறியாது, மூச்சு முட்டித் தனியாகக் கிடந்து உயிர் தத்தளிக்கின்றது. அலை அலையாகத் துன்பங்கள் உயிரை அங்குமிங்கும் மோதி அலைக்கின்றன. பெண் என்கிற சூறாவளி உயிரைச் சுழற்றி எறிந்து, ஆசை என்கிற சுறாமீனின் வாயிலே தள்ளுகிறது. இந்தத் துன்ப நிலையில் உயிருக்கு யாதொரு பற்றுக்கோடும் இல்லை. ''இறைவா! இறைவா!'' என்று அழுது தீர்த்தாலொழிய இந்தத் துன்பம் நீங்காது.

''யான், இடர்க் கடல் வாய்ச் சுழிசென்று, மாதர்திரை பொர, காமச் சுறவு எறிய அழிகின்றனன்; உடையாய்! அடியேன் உன் அடைக்கலமே!''

(திருவாசகம் - அடைக்கலப் பத்து 409)

நாம் தேடி அடைய வேண்டியது இறைவனுடைய அருளாகும். ஆனால், நாம் அறியாமை எனும் இருளில் மூழ்கி உடலைச் சார்ந்த அனுபவங்களை எந்நேரமும் பின்பற்றித் திரிகின்றோம். இறைவனுடைய அருள் எல்லைக்குள் நாம் இருந்தாலும், சிற்றின்ப வாழ்வை நாம் எல்லாவற்றிலும் மேலாகக் கொண்டிருப்பது நமது சிறுமையே ஆகும். பாற்கடல் ஒன்று உண்டு. அதில் வாழும் மீன்களுக்குப் பாற்கடலே ஆதாரமாகும். ஆனால், அதனை உணராமல் பாலைக் குடித்துப்பசி தீராமல், மீன்கள் கீழ்மையான பிராணிகளைப் புசிப்பதுபோல உயிர்களும் அருள் எல்லைக்குள் இருந்தாலும் பேரின்பத்தை நுகராமல், சிற்றின்பங்களில் மருண்டு நிற்றல் சிறுமையே ஆகும்.

''பால்ஆழி மீன்ஆளும் பான்மைத்(து) அருள் உயிர்கள்
மால்ஆழி ஆளும் மறித்து''

(திருவருட்பயன் - உமாபதி சிவாசாரியார்)

இறைவனுடைய திருவடிக்கு உருகித் தவிக்கும் மணிவாசகப் பெருமான் தன்னை இறைவன் உடன் அழைத்துச் செல்லவில்லையே என்று ஏங்குகின்றார். இறைவனுடைய சேவடி சேரத் தகுதி பெற்ற அடியார்கள் பழுத்த மனத்து அடியார்கள். இறைவனின் துணை கொண்டவர்கள்.

ஐந்தெழுத்து என்னும் தெப்பம் பற்றிப்பிறவிக் கடலைத் தாண்டும் தகுதியுடையவர்கள். வெகுளி மயக்கங்களை இன்னதென்று தெரிந்து கொண்டு திருவருளால் அவற்றிடமிருந்து தங்களை விலக்கிக் கொண்டவர்கள். **''நின் கழல் துணை கொண்டு இழிகின்ற அன்பர்கள் ஏறினர் வான்''.** இறைவனுடைய திருவடி நிழலின்கீழ் கிடக்கத்தக்கன வெல்லாம் பெற்றவர்கள். பெறவேண்டியது இறைவனுடைய திருவருளாகும். அதற்கு மேலான செல்வமும் இல்லை. அருட்செல்வத்தைப் பெற முயலாமல் பொருட்செல்வத்தை நாடி அலைவது சிறுமையாகும். இந்தச் சிறுமைக்குக் காரணம் அறியாமையே. தன்னைப் பற்றிய அறியாமை. இறைவனைப்பற்றிய அறியாமை, இறைவனை உணர்ந்து கொள்வதற்குரிய முறைகளைப் பற்றிய அறியாமை. இவ்வாறு அறியாமை எனும் இருளிலே மூழ்கிச் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்வது சிறுமையே ஆகும். இந்த அறியாமையை நீக்க இறைவனுடைய திருவருளே வழிகாட்டும். அவனுடைய திருவடிகளிலே தஞ்சம் புகுந்தாலொழிய இந்த அறியாமை நீங்காதே.

''பிறிவு அறியா அன்பா, நின் அருள் பெய் கழல் தாள் இணைக் கீழ்,
மறிவு அறியாச் செல்வம் வந்து பெற்றார், உன்னை வந்திப்பது ஓர்
நெறி அறியேன்; நின்னையே அறியேன்; நின்னையே அறியும்
அறிவு அறியேன்; உடையாய்! அடியேன் உன் அடைக்கலமே''.

(திருவாசகம் - அடைக்கலப்பத்து - 414)

ஆன்மாக்கள் இறை அருளின் வியாபகத்திலேதான் தங்கி இருக்கின்றன. அவன் அருளின்றி வேறொன்றும் இல்லை. அவ்வாறு தங்கியிருப்பினும், அருள் நிலையினை அறிந்து கொள்ள இயலவில்லை. இதற்குக் காரணம் ஆணவ மலமே. இதையும் ஆன்மா உணருவதில்லை. ஆணவ மலம் உயிரினுடைய அறிவை மறைத்துத் தான் என்கிற நினைப்பில் உயிரை நிற்கச் செய்கிறது. செயல்களைப் புரியத் தூண்டுகிறது. உடலும், உடலின் கருவிகளும் உயிரோடு சார்ந்து நிற்கும் காரணத்தினால் அவற்றைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை என்கிற உணர்வினை ஏற்படுத்துகிறது. உயிர் அறிவுடைய பொருள் என்று அருளாளர்கள் நமக்கு விளக்கியுள்ளார்கள். எனினும் உயிரானது சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்கும் இயல்பினைப் பெற்றிருக்கின்றது, பளிங்கைப்போல. ஆகவே, கருவிகளைச் சார்ந்து நிற்கும்பொழுது, கருவிகளின் இயக்கத்தில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்தி ஒரு மறைப்பு நிலையில் இருக்கிறது ஆணவம் என்கிற மலத்தினால் உண்மை அறிவு மறைக்கப்பட்டு உயிரானது பாசத்துடன் பொருந்தி, பாச காரியங்களுக்காக உடலையும், உடலின் கருவிகளையும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறது.

❋ ❋ ❋

36. "நின் பெருமையினால் பொறுப்பவனே"

அறியாமையின் காரணத்தால் உலக வாழ்க்கையே மெய்யெனக் கொண்டு, உடலையும், உள்ளத்தையும், சிந்தனைகளையும் வினைக்கு ஆளாக்கி, அறம், பாவம் என்கிற கயிற்றால் கட்டுண்டு திரியும் நிலையைச் சிறுமை என்று கூறிய மணிவாசகப் பெருமான், இறைவனுடைய பேரருளால் அவன்தாள் வணங்கி, தாயினும் சிறந்த தத்துவனை எண்ணி எண்ணி, அவனுடைய பெருமையைப் பற்றி வியந்து, சிறுமை பொருந்திய தனது உயிருக்கும் ஒளியைக்காட்டி, வழியைக் காட்டி, தன்னை ஆட்கொண்ட இறைவனுடைய பெரும் கருணையை உணர்ந்து உள்ளம் மகிழ்கின்றார். நெகிழ்கின்றார். இறைவன் அளவற்ற பெருமையுடையவன். விண்ணுலகத்தில் வாழ்பவர்கள்கூட அறிய இயலாதவன். **"வான நாடரும் அறியொணாத நீ"** என்றார் மாணிக்கவாசகர். எல்லோருக்கும் மேலான பெருமையுடையவன் என்றார் திருமூலர். வானுலகவாசிகள் இறைவனை அறிய முயன்றாலும், அவர்களுடைய அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டவன்.

"ஏனோர் பெருமையன் ஆகிலும் எம்மிறை

... ...

வானோர் அறியும் அளவல்லன் மாதேவன்"

... ..." **(திருமந்திரம் - 3024)**

அவன் அரியவன். மிக உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களாகிய வானவர்களும் அறியாத கோலம் படைத்தவன் அத்தகையவன் திருத்தில்லையில் யாவரும் காணக் கூத்தனாக விளங்குகின்றான். எல்லோரும் பார்க்கும் வகையில் வந்து என்னைக் கண்டு கொண்டான். அது எத்தனை சிறப்பு என்பார் மணிவாசகப் பெருமான்.

"மேலை வானவரும் அறியாததோர்

கோலமே! எனை ஆட்கொண்ட கூத்தனே!"

இறைவன் எல்லாக் குணங்களையும் கொண்டவன். குணங்களுக்கு அப்பாலும் நிற்பவன். எல்லா உயர்வுகளுக்கும் மேம்பட்ட உயர்வுகளை உடையவன். அத்தகையவன் என்னுடைய உள்ளத்தில் இருளை அழித்து, ஞானத்தையும், பக்தியையும் அடியேனுக்கு அருளினான் என்பார் நம்மாழ்வார்.

''உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் யவனவன்
மயர்வற மதிநலம் அருளினன் யவனவன்'' (திருவாய்மொழி)

இறைவனுடைய பெருமையை அவனுடைய பெரும் கருணையில் காணலாம். எல்லாவற்றையும் பொறுத்து அருளுபவன் அவன். நமது பிழைக்கு இரங்குபவன். நமது சிறுமையால் நாம் செய்யும் அற்பத்தனமான காரியங்களையும் பொறுத்து, நமக்குப்பல வாய்ப்புகளை அளித்து, அவனை நாம் நாட வேண்டும் என்கிற அவாவிற்கு நம்முடைய உள்ளத்திலே வித்திடுகின்றான்.

இறைவனுடைய பொறுமைக்குப்பல உதாரணங்கள் கூறுவதுண்டு. கருடனால் துன்புறுத்தப்பட்ட பாம்புகள், கருடனுக்கு அஞ்சி சிவபெருமானிடம் அடைக்கலம் புகுந்தன. சிவபெருமானும் அவற்றை அணிகளாகப்பூண்டு கொண்டார். பின்னர் தாருகாவன முனிவர்கள் வேள்வியிலிருந்து தன்பால் சினந்து வந்த பாம்புகளையும் கையால் பற்றி ஆபரணங்களாக அணிந்து கொண்டார். சிவபெருமானின் திருவுருவத்தில் எங்கும் பாம்பு. **''அராப் பூண்பவனே''** என்பார் மாணிக்கவாசகர்.

காரைக்கால் அம்மையாருக்குப் பாம்பென்றால் பயம் போலும். இறைவனுடைய திருமேனியில் உள்ள பாம்புகளைப் பார்க்கின்றார். ''எம்பெருமானே! இந்தப் பாம்புகளை நீ பூணக்கூடாது. அவற்றை அகற்றி விடு. உனக்கு வேறு ஆபரணம் இல்லையா? எத்தனையோ பொன் ஆரங்கள் இருக்கின்றனவே. நீ விரும்பினால் அவையெல்லாம் கிடைக்காதா? பொன் ஆரம் ஒன்றை நீ அணிந்து கொள்ள வேண்டும். திரிபுரங்களை வென்ற உனக்குப்பொன் ஆரம் கிடைக்காதா?'' என்று காரைக்கால் அம்மையார் தாய்ப்பாச உணர்வுடன் சிவபெருமானிடம் வேண்டிக்கொள்கின்றார்.

அம்மையார் மீண்டும் அந்தப் பாம்புகளைப் பார்க்கின்றார். சிவபெருமானுடைய திருமேனியில் பாதியாக இறைவி வீற்றிருக்கின்றாள். அவள் இமவானுடைய அருமைச் செல்வியாவாள். ஒரு கணமும் சிவபெருமானிடமிருந்து பிரிய மாட்டாள். இடப்பக்கத்தில் நிற்பவள். பெருமானின் திருமார்பில் உள்ள ஒரு பயங்கரமான பாம்பு இறைவி இருக்கும் பக்கம் நகருவதைக் காண்கின்றார். உள்ளத்திலே ஒரு பெருத்த அச்சம் தோன்றுகிறது. இவ்வாறு பாம்பு நகர்ந்து வருவதை இறைவிக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமே. இறைவியோ அந்தப் பாம்பைப் பார்க்காததுபோல் இருக்கின்றாள். பெருத்த தாயன்புடன் காரைக்கால் அம்மையார் மக்களை நோக்கி ''தகுதியுடையவர்கள் இதைப் பற்றி ஏதாவது செய்யுங்கள். பாம்பு

மேலும் நகர்ந்தால் உமையம்மைக்கு என்ன நேரிடும் என்று தெரியவில்லையே. நினைத்தாலே பயமாக இருக்கின்றது'' என்கிற உணர்வில் பேசுகிறார்.

''தகவுடையார் தாம் உளரேல் தார்அகலம் சாரப்
புகவிடுதல் பொல்லாது கண்டீர்! - மிகஅடர
ஊர்ந்திடுமா நாகம் ஒருநாள் மலைமகளைச்
சார்ந்திடுமேல் ஏபாவந்தான்!'' (அற்புதத் திருவந்தாதி)

அம்மையார் பாம்பைப் பற்றி பயப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. அம்மையார் அன்பு மேலிட்டு இவ்வாறு பாடுவது இறைவனுடைய திருவிளையாடலை நமக்கு எடுத்துக்காட்டுவதற்குத்தான். உமையம்மை அருளுக்கு இருப்பிடம். கருணை வடிவம். சிவபெருமானின் சக்தி அம்சம். இறைவனிடம் அடைக்கலம் புகுந்த எல்லா உயிர்களும் எம்பெருமானின் அருள் பெற்று உயர்வுடன் வாழலாம் என்பதே பொருள்.

இறைவனுடைய கருணையே அவனது பெருமைக்கு அடையாளம். அவனுடைய கருணைக்கு வரம்பு கிடையாது. தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கெல்லாம் புகலிடமாய் விளங்குகின்றான். பாம்புக்கும் திங்களுக்கும் எப்போதுமே பகை. பாம்பும் திங்களும் இயற்கையால் மாறுபட்டவை. பாம்பு நடுக்கத்தைத் தருகிறது. சந்திரன் மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றான். சந்திரனிடம் இருப்பது அமுதம். பாம்பு விஷத்திற்கு இருப்பிடம். இயற்கையில் இவை இரண்டும் வெவ்வேறு இடங்களில் இருப்பவை. ஆனால், இவை இரண்டும் ஓரிடத்தில் இருப்பது அருமை. அந்த அருமையான காட்சிக்குக் காரணம் சிவபெருமான். பாம்பையும் திங்களையும் இறைவன் தன்னுடைய செஞ்சடையிலே வைத்திருக்கிறான். அவன் சடையில் ஏறுவதற்கு முன்பு அவை இரண்டும் ஒன்றோடு ஒன்று பகைத்தன. சடையில் ஏறிய பிறகு இரண்டும் பகை ஒழிந்து சிவபெருமானுடைய சடைக்கு அணியாகத் திகழ்கின்றன. ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு இந்தக் காட்சி பெருத்த வியப்பைத் தருகின்றது.

''சொலீர் .....
பின்னு செஞ்சடையிற் பிறை பாம்புடன் வைத்ததே''

பாம்புக்கும் திங்களுக்கும் தஞ்சம் அளித்த பெருமான் கங்கையையும் தனது சடையில் தாங்கிக் கொள்கின்றான். கங்கை வானுலகத்தில் பரந்து, விரைந்து, ஆழ்ந்து, மிக்க ஆரவாரத்தோடும், மிடுக்கோடும் சுழன்றுகொண்டு இருந்தது. அலைகளோடு சீறிக்கொண்டு, விண்ணுக்கு அடங்காமல் செருக்கோடு உலவி வந்த கங்கையைச் சிவபெருமான் தனது சடையில் தாங்கி, அதன் வேகத்தை அடக்கி, பகீரதனுடைய தவத்திற்கு இரங்கி, பூமியின் தாங்கும் சக்திக்கேற்ப கங்கையின நீரைப்பூமிக்கு அளித்தான். இறைவனுடைய பெரும் கருணைக்கு இதுவும் ஓர் உதாரணம். ''பொங்கு

கங்கைச்சடைச் செருப்பவனே!'' என்றார் மாணிக்கவாசகர். கங்கை பெட்டிப் பாம்பைப் போல அடங்கி விட்டது. இருந்தாலும், காரைக்கால் அம்மையாருக்கு, அவருடைய தாயுள்ளத்திலே ஒரு பயம் தோன்றுகிறது. இறைவனோ கங்கையைத் தலையில் வைத்திருக்கின்றான். கங்கையானவள் இன்றைக்குக்குளம் போல அமைதியாக வீற்றிருக்கின்றாள். ஆனாலும், அவளுடைய செருக்கு முழுமையாக நீங்கிற்றா என்று தெரியவில்லை. சிவபெருமானுடைய சடை கங்கைக்குக் கரையாக இருக்கின்றது. அந்தக் கரைக்குள்ளேயே பாம்பையும், பிறையையும் இழுத்துக்கொண்டு, அங்குமிங்கும் ஓடுகின்ற கங்கை ஒருவேளை வெள்ளம் பெருகி, சடைக்கு மேலாக வளர்ந்து நீர் பெருக ஆரம்பித்தால் இறைவன் என்ன செய்வானோ என்று வியக்கின்றார் காரைக்கால் அம்மையார். சிறுகுழந்தைக்குச் சொல்லுவதுபோல, இந்தப் பொல்லாத கங்கையை நம்பாதே என்கின்றார். ஏன் இவ்வாறு செய்கின்றாய் என்று இறைவனிடம் கேட்கின்றார்.

''கூறுஎமக்கு ஈது, எந்தாய்! குளிர்சடையை மீது அழித்திட்டு
ஏற மிகப்பெருகின் என்செய்தி? -சீறி
விழித்துஊரும் வாள்அரவும் வெண்மதியும் ஈர்த்துத்
தெழித்துஓடும் கங்கைத் திரை''. **(அற்புதத் திருவந்தாதி)**

''நங்கையைப் பாகம் வைத்தார்; கங்கையைச் சடையுள் வைத்தார், கங்கை மணவாளன்''. உமையாளுக்குத் தன்னுடைய இடப்பாகத்தை அளித்திருந்தார். அவர் கண்டால் கோபம் கொள்வாரோ என்று எண்ணிச் சிவபெருமான் கங்கை தேவியைத் தனது சடைமுடி மேல் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றான் போலும் என்று கருவூர்த் தேவர் வியக்கின்றார்.

''.... .... கொடியிடை காணில்
கொடியள்என்(று) அவிர்சடை முடிமேல்
கங்கைகொண் டிருந்த கடவுளே! கங்கை
கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே''. **(திருவிசைப்பா)**

இதுவே அம்பிகையின் ஊடலுக்குக் காரணமாகிறது. அவருடைய ஊடலைத் தீர்க்க வேண்டியது இறைவனுடைய பொறுப்பல்லவா! இறைவி அருள்மயமானவள். அருள் என்றுமே கோபிக்கலாகாது. ஆகவே, இறைவன் பிராட்டியாருடைய ஊடலைப் போக்க வேண்டும். இறைவன் என்ன செய்கின்றான்? அருள்மயமான தேவியின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்குகின்றான். அவள் சிலம்புகளை அணிந்திருக்கின்றாள். சிலம்படியாள். தேவியின் திருவடிகளில் அழகேற்றுவதற்காகச் செம்பஞ்சுக் குழம்பு பூசப்பட்டுள்ளது. இறைவன் தேவியின் திருவடிகளை வணங்கும்பொழுது, அந்தக் குழம்பு அவனுடைய திருமுடியிலே படுகின்றது. காரைக்கால் அம்மையார் இந்தக் காட்சியைக் கற்பனை செய்து கொள்கின்றார். இறைவனுடைய சடை முடிக்கு இயல்பாகவே சிவப்பு நிறம் உண்டு. அந்தச் சிவப்பு நிறத்திற்குக் காரணம் காட்டுகின்றார் காரைக்கால்

அம்மையார். தேவியாருடைய திருவடிகளிலே பூசப்பட்ட குழம்பின் சிவப்பே இறைவனுடைய திருமுடியிலே பட்டதுபோலும் என்று எண்ணிக் கொள்கின்றார். இந்தச் சிவப்பு நிறத்தால் இறைவனுடைய திருமுடி அழகுபெற்று, நலம் பெற்று விளங்குகின்றது. ஆனால், இந்தச் சிவப்பு நிறம் தேவியாருக்கும் இறைவனுக்கும் நடுவே நிகழ்ந்த ஊடல் நிகழ்ச்சியை அம்பலப்படுத்திவிடுகின்றது!

"சிலம்படியான் ஊடலைத் தான்தவிர்ப்பான் வேண்டிச்
சிலம்படிமேல் செவ்வரத்தம் சேர்த்தி-நலம்பெற்று
எதிராய செக்கரினும் இக்கோலம் செய்தான்
முதிரா மதியான் முடி". **(அற்புதத் திருவந்தாதி)**

இறைவனுடைய கருணைக்கு எல்லையே இல்லை. அம்மையின் அருட்சக்தி மக்களுக்கு நலம் அளிக்க வேண்டி இறைவன் தேவியினுடைய பாதங்களிலும் விழுந்து, வணங்கத் துணிகின்றான். அதுமட்டுமா? நங்கையாளின் ஊடலைத் தீர்க்க இறைவன் சாம வேதத்தைப் பாடினான். பாடலோடு ஆடினான். இவ்வாறு செய்து பெருமாட்டியின் ஊடலைத் தீர்க்க விரும்பினான். பாடலும், ஃ'–லும் இறைவனுக்குக் கைவந்த கலை. அம்மைக்கும் அப்படியே. சாமர்த்தியமாக இறைவன் சாம வேதத்தைப் பாடியும், பாடிய பாணியாலே ஆடியும் தேவியினுடைய ஊடலைத் தீர்த்தான். தேவியின் ஊடல் தீரவில்லையென்றால் இறைவனுக்கு அமைதி இல்லை. இறைவனுக்கு அமைதி இல்லையென்றால் உயிர்களுக்கு இன்பம் இல்லை. உயிர்களுக்கு இன்பம் அளிக்க வேண்டி இறைவன் இவ்வாறு செய்கின்றான். திருநாவுக்கரசர் பெருமான் இறைவனுடைய கருணையை நினைத்து உள்ளம் நெகிழ்கின்றார்.

"குடினார் கங்கை யாளைச்
சூடிய துழனி கேட்டுஅங்கு
ஊடினாள் நங்கை யாளும்;
ஊடலை ஒழிக்க வேண்டிப்
பாடினார் சாம வேதம்;
பாடிய பாணி யாலே
ஆடினார், கெடில வேலி
அதிகைவீ ரட்ட னாரே".

இறைவனுடைய ஆற்றல் எல்லையற்றதாக இருக்கலாம். அவனுடைய சாதனைகள் கணக்கிலடங்காமல் இருக்கலாம். அவனுடைய அருளாலும கருணையாலும் விண்ணோர் மகிழ்வு எய்தலாம். இவற்றால் எனக்கு ஆவது என்ன? என்னுடைய சிறுமையைப் பொறுத்துக் கொள்வானா? என்னுடைய பிழைக்கு இரங்குவானா? இறைவனுடைய கருணைக்கு நான் தகுதியுடைவன் என்று எவ்வாறு முடிவு செய்து கொள்வது? இறைவன் அருளால் எனக்கு

நலம் பிறந்தால் அல்லவா அவனுடைய பெருமையை நான் உணர்ந்துகொள்ள முடியும். அவ்வாறு எனக்கு ஒரு நலமும் கிட்டவில்லை யென்றால் இறைவனுடைய பெருமையைப் பற்றிச் சாத்திரங்களும், தோத்திரங்களும் பேசி என்ன பயன்? இவ்வாறெல்லாம் சிறியோராகிய நாம் நினைததுக் கொள்ளலாம். நமது அகக்கண் திறந்து, இறைவனுடைய பெருமையைக் கண்டுகொள்ளத் தயங்கலாம். அருளாளராகிய மணிவாசகப் பெருமானுடைய உள்ளம் அத்தகைய சிந்தனையில் ஈடுபடவில்லை. அதுபோன்ற நினைப்பே அவருக்கு எழவில்லை.

சாதாரணமாக இருந்தவன் நான். சிறுமை பொருந்தியவன். வெறுப்பனவே செய்பவன். பொய்யெல்லாம் மெய்யென்று மயங்கி நின்றவன். முக்தி நெறி அறியாத மூர்க்கரோடு இடைவிடாது பற்றிப் பழகி வந்தவன். சாதி, குலம், பிறப்பு எனும் சுழிபட்டுத் தடுமாறுகின்றேன். இந்திரியங்கள் வசப்பட்டு இறப்புக்கும், பிறப்புக்கும் காரணமாகின்ற வினைகளை அஞ்சாமல் செய்யும் தன்மை உடையவன். வைத்த நிதி, பெண்டிர், மக்கள், குலம், கல்வி என்று மாய உலகின் கலக்கத்தால் அறிவிழந்த நிலையில் இருந்தேன். ஆனால், அவற்றையெல்லாம் நீ பொருட்படுத்தவில்லை என்றார் மாணிக்கவாசகர். அருளாளன் என்னுடைய பிழைக்கு இரங்கினான். மாய வலையில் கிடந்து புரளாமல் இருக்க அருளினான். **''நானேயோ தவம் செய்தேன்; சிவாயநம எனப் பெற்றேன்''** என்றார். திருவருள் அமுதம் அவரது உள்ளத்தில் ஊறி தித்தித்தது. பிறவிக் கடலிலிருந்து என்னை விடுவித்து, மாறாத பேரின்பக் கரையிடம் சேர்த்தது. **''நின் திருவருளால் என் பிறவியை வேரறுப்பவனே!''** என்கிறார் மணிவாசகர்,

உனது மென் கழலைக் காட்டினாய். சித்த மலத்தை அறுத்தாய். சிவமாம் தன்மையைப் பெற வைத்தாய். என்னை ஆண்டு கொண்டாய். நீ ஓர் பெரும் பெருமான். என்னைத் துன்பக் கடலிலிருந்து மீட்டு, உன்னுடைய திருவடிகளிலே நிலைபெற்றிருக்கச் செய்து, எனது உள்ளத்தை உனது உடைமையாக்கிக் கொண்டு என்னைப் பித்தனாக்கி விட்டாய் என்கிறார் மாணிக்கவாசகர்.

''பெரும் பெருமான், என் பிறவியை வேர் அறுத்துப்
பெரும் பிச்சுத் தரும் பெருமான்,''

(திருவாசகம் - அடைக்கலப்பத்து - 408)

இறைவன் அருளால் பிறப்பும் இறப்பும் ஏற்படுகின்றன. அந்த அருள் உயிரைப்பாசத்தில் இடுகிறது. உடல், பொருள், கருவி கரணங்களுடன் கூடி அந்த அருளாலே உயிரும் வளருகிறது. அருளே பாசத்தையும் நேசத்தையும் உயிருக்குத் தந்து, உயிரின் உய்வுக்காகப்பல பிறவிகளையும் உயிருக்கு அளிக்கிறது. அருளே முத்தியையும் தருகிறது. பிறவிக்கு விஞ்திடுவது ஆணவமும், கன்மமும், மாயையாகிய உலகமும், உலகத்தின் பொருட்களும்

ஆகும். பிறவியின் பயன் இதை உணர்ந்து, இதற்கு மூல காரணமாக இருக்கின்ற அருளின் தன்மையை உணருவதே ஆகும். இந்த நிலை வரும் வரை ஓர் அறியாமை உயிரினூடே பரவி நிற்கின்றது.

அந்த அறியாமையைப் போக்குவது இறைவனுடைய அருளே, திருவருளின் அருமையை நினைந்து வியக்கும் மணிவாசகப் பெருமான், தனக்கு அறிவைக் கொடுத்து, உலகப் பொருட்கள் மீது உள்ள பற்றினை நீக்கி இறைவன் தன்னை ஆண்டு கொண்ட பெருமையை ஆனந்தமயமான ஒரு அனுபவமாகப் பெருமான் தன் மனத்துள்ளே கொள்கின்றார். இறைவன் மக்களுக்குப்பல நன்மைகளைச் செய்கின்றான். ஆனால், எல்லாவற்றிற்கும் மேலான நன்மை இறைவன் உயிரை வினைக்கடலில் அகப்பட்டுள்ள நிலையிலிருந்து மீட்டுப் பிறவா நெறியைத் தருவதே ஆகும். ''பிறவா நெறி தந்த பேரருளாளன்'' என்கிறது திருமந்திரம். வினைக்கடலைக் கடந்தவர்கள் இறைவன்தாள் சேருகின்றார்கள். அவர்களுக்கு இடரேதும் இல்லை. பிறவாத பேரின்பப் பெருவாழ்வு அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றது. இத்தகைய அனுபவம் உயிருக்குக் கிட்டுகிறது என்றால் அது இறைவனுடைய பெருமையால்தான் என்கிறார் மாணிக்கவாசகர். இறைவன் வினை தீர்ப்பவன் மட்டுமல்லன். நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்கின்றான். நம்மை அறியாமலேயே நம்மில் புகுகின்றான். பாரெங்கும் சுற்றிச் சென்று அவனைத் தேடி அடைய முற்பட வேண்டியதில்லை. பிரம்மனும் திருமாலும் இவ்வாறு செய்தால் இறைவனை அடையலாம் என்று எண்ணினார்கள். அவர்கள் வெற்றி பெறவில்லை. கல்வியாலும் செல்வத்தாலும் இறைவனைப் பெற முடியாது. ஆனால், அன்பினால் பெறலாம். நமது உள்ளத்தை அவனுக்குத் தயாராக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். உள்ளத்திலே அழுக்கு நிரம்பி நிற்கும்பொழுது, அவனையும் அங்கு வைத்துக்கொள்ள வேண்டு மென்று முயன்றாலும் பயனில்லை. வேண்டாதவர்கள் மனத்தில் அவன் நிற்க மாட்டான். ஆனால், **''வினையேன் அழுதால் பெறலாமே!''** என்கிறார் மாணிக்கவாசகர். நம்முடைய ஆணவத்தை நீக்கி, நம்மை அவனிடம் ஒப்படைத்து, அவனுக்கே நம்மை உடைமையாக்கிக் கொண்டு, **''நீயலால் பிறிது மற்றொன்று இல்லை''** என்கிற நினைப்பு உள்ளம் முழுவதும் படர்ந்திருக்கும்பொழுது அவனைப் பெறலாம். இறைவன் பெரும் ஞானச்சுடர்.

சாதாரண உயிரும் அறியும் சக்தியைப் பெற்றுள்ளது. அந்தச் சக்தியால் இறைவனைக் கண்டுகொள்ளலாம். இதற்காகப் பெரிய சாதனைகள் தேவையில்லை. மந்திரமும் சடங்குகளும், தவமும் யோகமும் தேவையில்லை. அன்பொன்றே போதும் என்கிற நினைப்பில் நிற்பவர் மாணிக்கவாசகர். இது பற்றற்ற அன்பு. மாறிலாத அன்பு. பரம்பொருளிடம் வைக்கும் நீங்காத அன்பு. இந்த அன்பு வேறொன்றையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. தன்னுடைய குறைகளை நினைந்து நினைந்து, அந்தக் குறைகளைத் தீர்க்கும் ஒரே துணையாக இறைவனை நம்பி, அந்த இறைவனுக்குத் தனது உடலையும், உயிரையும், உடைமைகளையும்

அர்ப்பணித்து, அந்தத் தியாகத்தில் பேரின்பத்தைக் காண்கிறது. விண்ணோர்கள் தேடித் திரிந்து காண முயலும் ஒரு பரம்பொருள் எளியவனான தன் உள்ளம் புகுந்து, அங்கே நிற்கும் பாங்கினைக்கண்டு மணிவாசகப் பெருமான் உவகை கொள்கிறார். **''மலரோன், நெடுமால் அறியாமல் நின்ற அரும்பெருமான்! என் மனத்தின் உள்ளே வரும் பெருமான்!''** என்றார் மணிவாசகர். இதுகாறும் அழுக்கு நிறைந்த மனமானது அழுக்கினை நீக்கி, தூய்மை பெறும்பொழுது, இறை அருள் தானாகவே உள்ளத்தில் வந்து கலக்கின்றது. **''என்போல்வார் சிந்தையினும் இங்குற்றான்; காண்பார்க்கு எளிது''** என்பார் காரைக்கால் அம்மையார்.

''நினைப்பவர் மனத்துளான்'' என்றார் திருஞானசம்பந்தர்.

என்னை இறைவன் ஆண்டு கொண்டான், என்னைத் தனது உடைமையாக்கிக் கொண்டான். ஆனால், நானோ சிறியவன். என்னிட மிருந்து அவன் பெறுவது போற்றத்தக்கதன்று. நான் அவனுக்கு அளிப்பது சிறிதாயினும் அதற்குக் கைம்மாறாக இறைவன் தன்னையே எனக்குத் தந்தருளினான். என் உள்ளத்திலே புகுந்து கொண்டான். என்னுடைய உணர்வுகளைத் தெய்வமாக்கினான். என் அகம் புகுந்தான். இப்பொழுது சொல்லுங்கள் யார் சாமர்த்தியசாலி என்பார் மாணிக்கவாசகர். சதுரப் பெருமான் என்றார். இறைவனைவிடத்தான் சாமர்த்தியசாலி என்று பெரு மிதம் கொள்கின்றார். சிறியவனான என்னைக் கொண்டதற்குப் பதிலாக நீ உன்னையே தந்துவிட்டாய். அந்தமிலாத ஆனந்தத்தை எனக்கு அளித்தாய். எனது சிந்தையே கோயில்கொண்டாய். உடல் இடம் கொண்டாய். ஆனால், என்னிடமிருந்து நீ ஒன்றும் பெறவில்லையே. நான் எவ்வாறு உனக்குக்கைம்மாறு செய்வேன் என்கிறார் மணிவாசகப் பெருமான்.

''தந்தது, உன் தன்னை; கொண்டது, என் தன்னை;
சங்கரா! ஆர்-கொலோ, சதுரர்?
அந்தம் ஒன்று இல்லா ஆனந்தம்; பெற்றேன்;
யாது நீ பெற்றது ஒன்று, என்பால்?
சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான்!
திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே!
எந்தையே! ஈசா! உடல் இடம் கொண்டாய்;
யான் இதற்கு இலன், ஓர் கைம்மாறே!''

(திருவாசகம் - கோயில் திருப்பதிகம் - 395)

உயிர்களின் சிறுமையைப் பொருட்படுத்தாது அவற்றை ஏற்றுக் கொள்வது இறைவனுடைய இயல்பாகும் இதை முற்றிலும் உணர்ந்தவர் மாணிக்கவாசகப் பெருமான். அவருடைய அனுபவத்தின் சிகரமாக ''அடைக்கலப்பத்து'' திகழ்கின்றது. அதைப் படித்து அனுபவித்து மகிழ்வோமாக!

❋ ❋ ❋

37. "தத்துவமசி மகாவாக்கியம்"

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்தது இது. காடுகளிலும் மலைகளிலும் முனிவர்கள் தாங்கள் கற்று அறிந்து கொண்ட வேதங்களைத் தீவிரமாக ஆராய்ந்து, அவற்றைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்து அவற்றின் உண்மைப் பொருளைத் தெளிவாகக்கண்டு உணர்ந்து கொள்வதற்காகச் சீடர்களுடன் சென்று பல ஆண்டுகள் நிட்டையில் அமர்ந்திருந்தனர். தவ யோக நெறியில் நின்றனர். உலகத்தை மறந்தனர். தங்களுடைய பார்வையையெல்லாம் தம்முள் செலுத்தினர். அவர்களுடைய உள்ளங்களில் பரம்பொருளைப் பற்றியும், தங்களைப் பற்றியும் உண்மைகள் தோன்றலாயின. அந்த உண்மைகளே நமக்கு உபநிடதங்களாகக் கிடைத்துள்ளன. உபநிடதங்கள் இந்திய நாடு உலகத்திற்கு அளித்த ஆன்மிகப் பொக்கிஷங்களாகும். என்றும் குறையாத செல்வமுமாகும். அவையே வேதாந்தம் எனப்படும். அவை பரம்பொருளை விளக்குகின்றன. சீடனைப் படிப்படியாக ஆன்மிக அறிவின் சிகரத்திற்கு அழைத்துச் செல்கின்றன.

உபநிடதங்களில் சாந்தோக்கியம் முக்கியமானது. அது சாம வேதத்தைச் சேர்ந்தது. சாந்தோக்கியத்தில் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சி ஒன்று பின்வருமாறு:

சுவேதகேது என்ற பெயருடைய ஓர் இளைஞன் வேதங்களைப் படித்துச் சிறந்த அறிவு பெறுகிறான். எனினும் தான் பெற்ற அறிவு முழுமையானதன்று என்று அவன் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. தன்னுடைய அறிவைப் பற்றி அவன் கர்வப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது அவனுடைய தந்தை, அருணி என்பவர் அவனை அழைத்து, "எல்லாவற்றையும் படித்து விட்டதாகச் சொல்லிக் கொள்கின்றாயே, எல்லாவற்றிற்கும் மேலான பரம்பொருளின் தன்மையைப் பற்றி என்ன தெரிந்து கொண்டிருக்கின்றாய்" என்று கேட்கிறார். தனது அறிவின்மையை நன்கு உணர்ந்த சுவேதகேது தந்தையாரிடம், பரம்பொருளைப் பற்றித் தனக்கு விளக்க வேண்டும் என்று அடக்கத்துடன் கேட்டுக் கொள்கின்றான். பல உதாரணங்களைக் கொடுத்து, படிப்படியாகத்தனது மகனை அருணி முனிவர் முற்றிலும் உணர வைக்கின்றார் அவனுடைய ஆன்மிக இருளைப் போக்குகின்றார். உள்ளொளியைப் பெருக்குகின்றார்.

மண் ஒன்று, அதை வைத்துக்குயவன் பல மண் பாண்டங்களைச் செய்கின்றான். பாண்டங்கள் பெயரிலும் உருவத்திலும் வெவ்வேறாக இருக்கலாம். அவற்றிற்கு அடிப்படை மண்தான். தங்கம் ஒன்று. தங்கத்திலிருந்து தட்டான் பல ஆபரணங்களைச் செய்கின்றான். அவற்றிற்கு மூலம் தங்கம்தானே. சூரியனைக் காண்கின்றோம். சூரியனுடைய கிரணங்களில் பல நிறங்கள் கலந்து நிற்கின்றன. ஆனால், அவையெல்லாம் சூரியனிடமிருந்தே எழுந்தவை. பால் தயிராகிறது தயிர் வெண்ணெய் ஆகிறது. வெண்ணெய் நெய் ஆகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் தயிர்தான் அடிப்படையாக இருக்கிறது. அதேபோல எல்லா உலகிற்கும், உயிருக்கும் அடிப்படையாக இருப்பது பரம்பொருளே. நாம் பார்ப்பது, அனுபவிப்பது போன்றவைக்குப் பரம்பொருளே ஆதாரமாகும். அதுவே மூலப்பொருள். தேனீக்கள் பல பூக்களிலிருந்து தேனைச் சேகரிக்கின்றன. ஆனால், தேன் ஒன்றே. உயிருள்ளவை, உயிரற்றவை எல்லாமுமே பரம்பொருளில் சேருகின்றன. உலகெங்கிலும் பல நதிகள் கிழக்கிலும் வடக்கிலும், மேற்கிலும் தெற்கிலும் பாய்ந்து கடலை அடைந்து அங்கே தங்குகின்றன. கடலை அடைந்தவுடன் நதிகளுக்கெனத் தனிப்பெயர் கிடையாது. உருவம் கிடையாது. மனிதன் விழித்திருக்கும்பொழுதும், உறங்கும்பொழுதும், கனவு காணும்பொழுதும், அவனுடைய உயிரானது தொடர்ந்து இயங்குகின்றது. ஒரு சிறிய ஆல மர வித்து நாளடைவில் பெரிய மரமாக வளருகிறது. வித்திலும் மரத்திலும் இருக்கின்ற மூலப்பொருள் ஒன்றே. ஒரு பாண்டத்தில் தண்ணீரை வைத்து அந்தத் தண்ணீரில் சிறிது உப்பைக் கலக்கும்பொழுது தண்ணீர் முழுவதும் உப்பாகின்றது. அதேபோல பரம்பொருள் எல்லாவற்றிலும் அடிப்படையாக, மூலமாக, சாரமாக நிற்கின்றது. இதுவே உண்மை. **''அதுவே ஆத்மா. அதுவே நீ ஆகிறாய்''** என்று அருணி சுவேதகேதுவிற்கு விளக்குகின்றார்.

அதுவே தத்துவமசி மகாவாக்கியமாகும். இதே கருத்தைக்கொண்ட **''பிரஞ்ஞானம் பிரம்ம''** என்னும் மகாவாக்கியம் இருக்கு வேதத்தில் வருகிறது. **''பிரம்மைவாஹம் அஸ்மி''** என்பது யசுர்வேத மகாவாக்கியம்.

''அயமாத்மா பிரஹ்ம'' என்பது அதர்வ வேத மகாவாக்கியம். மிகப்பெரிய உண்மையை இந்த மகாவாக்கியங்கள் வெகு சுருக்கமாகச் சொல்லி முடிக்கின்றன. அதை விளக்க சங்கரர், இராமானுஜர், மத்துவர் ஆகிய மகான்கள் முன்வந்தனர். அத்வைதம், துவைதம், விஸிஷ்டாத் துவைதம் ஆகிய தத்துவங்கள் தோன்றி மக்களிடையே வெகுவாகப் பரவின. பரம்பொருள், உயிர் (ஆத்மா) இவற்றிற்கான தொடர்பு போன்றவைகளுக்கு இந்தத் தத்துவங்கள் விளக்கங்களாக அமைந்துள்ளன. மகாவாக்கியங்கள் கடலைப் போன்றவை. ஆழ்ந்த கருத்துக்களைக் கொண்டவை. ஆன்மிகப் பாதையில் முன்னேற விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் அனுபூதிமானாகிய குருவிடமிருந்து இந்தக் கருத்துக்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். அவற்றிலுள்ள உண்மையை அனுபவிக்க வேண்டும். பின்னர்த் தெளிவடைய வேண்டும். பரம்பொருளை